ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

τοῦ κ. Φιρμίνογλου τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται ἐν ἐκτάσει ἐπὶ ἡμέρας τώρα στὶς στῆλες πρωινῆς ἐφημερίδος, ἀδίκως καὶ παραλόγως ἐτάραξαν τὰ νεῦρα δύο τριῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι τὰ καταγγέλλουν ὡς ἀγυρτίες καὶ ζητοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀρχῶν κατὰ τοῦ θαυματουργοῦ δόκτορος.

Ἡ περιγραφὴ τῶν θαυμάτων αὐτῶν, κατὰ τὴν γνώμην μας, μπορεῖ νὰ κριθῇ μόνον ὡς διασκεδαστικὸν ἀνάγνωσμα, χωρὶς φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ἀφοῦ οἱ θαυματογράφοι περιγράφοντες αὐτὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ τοὺς δώσουν οὔτε τὴν φιλολογικὴν φόρμα ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὶς περιγραφὲς τῶν καταποτίων τοῦ Πίγκ καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Φανουρίου. Ἂν θέλετε δὲ, μόνον οἱ δύο τελευταῖοι, ὁ Πίγκ δηλ. καὶ ὁ Ἅγιος Φανούριος ἠμποροῦσαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τοῦ κ. Φιρμίνογλου, ἀφοῦ ὁ θαυματουργὸς δόκτωρ καταπατεῖ τὰ οἰκόπεδά τους καὶ ζητεῖ νὰ ρπάξῃ τὴν πελατείαν τους.

Τί δουλειὰ ἔχουν αἱ Ἀρχαὶ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, γιὰ νὰ ζητεῖται ἡ ἐπέμβασίς τους; Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν χίλιοι περίπου δόκτορες ἔσπευσαν ἐδῶ, εἰς τὴν κοιτίδα τῶν φώτων, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀπήρτισαν τὸ Β' Πανελλήνιον Ἰατρικὸν Συνέδριον. Οἱ δόκτορες αὐτοὶ ἔφαγαν, ἤπιαν, ἔκαναν προπόσεις, παρεμορέθησαν εἰς μουσικοχορευτικὲς ἑσπερίδες, ὡμίλησαν γιὰ χίλια δυὸ πράγματα καὶ μόνον ἕνα ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμουν, δὲν ἔκαμαν. Δὲν ἐφρόντισαν χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἐπαγγέλματός των, νὰ λιθόσουν δρακόντεια μέτρα κατὰ τῆς Ἰατροκαπηλείας, δὲν ἐφρόντισαν νὰ προστατεύσουν τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀγυρτείαν, ἡ ὁποία σήμερα μὲ τὰ καταπότια τοῦ Πίγκ καὶ αὔριον μὲ τὰ θαυματουργὰ μαντζούνια καὶ ἀλοιφὰς τῶν διαφόρων κυρίων Θαυμάτογλου, βυζαίνει τὶς τσέπες καὶ καταρρίπτει τὸ γόητρον τῆς Ἐπιστήμης στὸν βόρβορον.

Ἀφοῦ οἱ γιατροὶ δὲν ἐνδιαφέρονται, ἐμεῖς οἱ κοινοὶ θνητοὶ ἠμποροῦμε χωρὶς νὰ χαλᾶμε τὸ σηκότι μας, νὰ διασκεδάζουμε διαβάζοντες τὰς περιγραφὰς τῶν θαυμάτων τοῦ κ. Φιρμανόγλου καὶ τὰ φανταστικὰ διηγήματα τῆς Πιγκιακῆς φιλολογίας.

ΑΔΙΚΗΣΑΜΕ

τὸν κ. Φαίδωνα τῆς «Διαπλάσεως», στὸ προτελευταῖο φύλλο, γράψαντες ὅτι «ἀντέγραψε αὐτολεξεὶ» ἄρθρον τοῦ «Νουμᾶ» περὶ Βουλγάρων εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα γράμματα τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως».

Ἔτσι μᾶς εἶχαν γράψει καὶ τὸ ἐπιστεύσαμε. Ὅταν ὅμως ἐδιαβάσαμε τὸ ὑπὸ κατηγορίαν γράμμα τοῦ κ. Φαίδωνος εἴδαμε πῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ περὶ ἁπλῆς συμπτώσεως τοῦ ἄρθρου τοῦ «Νουμᾶ» καὶ τοῦ γράμματος τοῦ κ. Φαίδωνος στὴν κεντρικὴν ἰδέα. Κι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μᾶς λυπῇ, τοὐναντίον μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ καθιστᾷ ἄξιον συγχαρητηρίων τὸν διαπρεπῆ συνάδελφον καὶ συνεργάτην τῆς «Διαπλάσεως», διότι φροντίζει, μὲ τὰ ἔξυπνα καὶ σώφρονα γράμματά του, νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν του τὴν ἀταβιστικὴν μούχλα τοῦ Τροταρινισμοῦ καὶ νὰ τοὺς ποτίζῃ μὲ γερὲς καὶ μὲ πατριωτικὲς ἰδέες.

Ὁ κ. Φαίδων τώρα ἂς μᾶς ἐξαγνίσῃ ἀπέναντι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν του, γιὰ τὸ ἄδικημα ποῦ διεπράξαμε, παρασυρθέντες ἀπὸ ἕνα ἀνόητο καὶ ἀνακριβὲς σημείωμα.

Ο,ΤΙ ΕΓΕΙΝΕ

στὴν Ἀκρόπολι μὲ τοὺς ἀρχαιορίλους ξένους οἱ ὁποῖοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μετακομίσουν ὁλόκληρο τὸν Παρθενῶνα, χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ κανεὶς μυρουδιὰ, δὲν μᾶς ἐξάφνισε καθόλου.

Τοὐναντίον ἀποροῦμε πῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔγεινε προχθὲς, δὲν ἔχει γίνει ἀπὸ καιρὸ καὶ πῶς ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ μένουν στὴ θέσι τους τὰ πολύτιμα μάρμαρα, τὰ ὁποῖα τόσον ἀτελῶς καὶ ἐρασιτεχνικῶς φυλάττονται ἀπὸ πέντε δέκα φύλακες—τὰ δύο τρίτα ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ καταλάβουν ἀπὸ ἕνα κρεββάτι στὸ Γηροκομεῖο—καὶ ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα. Καὶ ὅμως ἡ Γεν. Ἐφορεία τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ ὁ ἔφορος τῆς Ἀκροπόλεως χίλιες φορὲς ἐζήτησαν ἀνάλογη στρατ. δύναμιν γιὰ νὰ φυλάττῃ τὴν Ἀκρόπολιν, οἱ δὲ περίφημοι ἀρμόδιοι οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ πασχολήσουν δυὸ τρεῖς στρατιῶτες ἢ ἀστυφύλακες γιὰ νὰ φρουροῦν τὸ πρῶτον τυχὸν ἐνεχυροδανειστήριον — ἂν τοὺς τὸ ἐζήτοῦσε κανένας ἰσχυρὸς κομματάρχης— ἀρνήθηκαν μὲ πεῖσμα μουλαρίσιο πάντοτε νὰ δώσουν τοὺς ἀπαιτουμένους ἄνδρας πρὸς προφύλαξιν τῶν πολυτίμων ἐθνικῶν κειμηλίων, τὰ ὁποῖα τὸ ἐπαναλαμβάνομεν ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ μένουν στὴν θέσι τους.

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ

τῆς νέας Τραπέζης κ. Δημ. Ε. Ἠλιόπουλος δὲν εἶνε μόνον γνωστὸς στὸν Ἐμπορικὸν καὶ Τραπεζιτικόν μας κόσμο ὡς ἄνθρωπος ἀνεπιλήπτου τιμιότητος καὶ Τραπεζιτικῆς δεξιότητος καὶ θελήσεως, διευθύνας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν Τράπεζαν Καρυδιᾶ, ἀλλ' εἶνε γνωστὸς καὶ στὸν δημοσιογραφικόν μας κόσμον, ὅπου πρὸ εἰκοσαετίας διέπρεψε ὡς ἐρασιτέχνης δημοσιογράφος, δημοσιεύων στὸ «Ραμπαγᾶ» καὶ στὸ «Μὴ Χάνεσαι» τὰς ἀλησμονήτους περιγραφὰς τῶν χορῶν καὶ τῶν ἄλλων κοσμικῶν συγκεντρώσεων, τὰς γεμάτας χάριν, χιοῦμορ καὶ δροσιά.

Ὁ διευθυντὴς τῆς νέας Τραπέζης ὑπεγράφετο τότε «Μάριος», μαζῆ δὲ μὲ τὸν ἰδιαίτερον γραμματέα τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου κ. Ἀνδρέαν Παπαδιαμαντόπουλον, ὁ ὁποῖος ὑπεγράφετο «Lucifer» καὶ κατόπιν «Αὐγή», ἀποτελοῦσαν τὴν δυάδα τῶν χρονογράφων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἀϊ-Λάϊρ, κ' ἐχρησίμευσαν, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ εἰπῇ κανεὶς οἱ πρόδρομοι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν κ. κ. Δαραλέξη, Τανάγρα καὶ λοιπῶν χρονογράφων.

Ὁ κ. Τραπεζίτης δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ, φρονοῦμεν, ποῦ τοῦ ὑπενθυμίζομεν τὶς ὡραῖες αὐτὲς σελίδες τῆς ζωῆς του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἱδρύσεως τῆς Τραπέζης του.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΜΗ

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Νουμᾶ»

Μας ἦλθε ἡ Ν. Σκηνὴ Καλῶς μᾶς ἦλθε. Μαζῆ ὅμως μ' αὐτὴ μᾶς ἦλθε καὶ ἡ ἀηδεστάτη ρεκλάμα, ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τῆς Ν. Σκηνῆς ἀνακηρύττουσα μὲ ἀκαδημαϊκὴν πόζα «καλλιτέχνιδες» τὶς διάφορες κουκλίτσες οἱ ὁποῖες μόνον τῇ θαυματουργῷ παρεμβάσει τοῦ κ. Χρηστομάνου ἐνδύονται, κινοῦνται, ὁμιλοῦν καὶ... αὐθαδιάζουν ἀκόμη.

— Νὰ δουλέψω... Τὸ καταλαβαίνω κ' ἐγώ, μὰ ποῦ νὰ βρῶ δουλειά;

— Ἀνοησίες! Εἶσθε νέος, ὑγιεὶς, γερὸς καὶ πάντα θὰ βρῆτε δουλειά, φθάνει νὰ θέλετε. Ἀλλὰ εἶσθε ὀκνηρὸς, κακοσυνειθισμένος, μέθυσος! Καὶ τώρα σὰν νὰ βγήκατε ἀπὸ τὸ καπελειό! Ἡ διαφθορά σας ἔφθασε ὡς τὸ κόκκαλο καὶ μόνον εἶσθε ἱκανὸς νὰ ζητιανεύετε καὶ νὰ ψεύδεσθε! Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ εὐδοκίσετε νὰ δεχθῆτε δουλειά, θὰ ζητήσετε χωρὶς ἄλλο γραφεῖον, ρωσσικὸν χορόν ἢ τίποτε παρόμοιον ὁποῦ νὰ μὴν κάνετε τίποτε καὶ μόνον νὰ πληρώνεσθε! Ὁρίστε, κύριε, δουλειά· δουλέψετε μὲ τὰ χέρια, κοπιάσετε. Βέβαια φύλακας εἰς καμμιὰν αὐλὴν ἢ ἐργάτης εἰς ἐργοστάσιον δὲν πηγαίνετε! Ἔχετε βέβαια τὰς ἀπαιτήσεις σας!

— Πῶς σκέπτεσθε, μὰ τὸν Θεόν... εἶπεν ὁ ἐπαίτης μὲ πικρὸν μειδίαμα.—Ποῦ νὰ τὰ βρῶ αὐτὰ ποῦ λέτε; Ἐμπορεύπάλληλος γιὰ μένα τώρα εἶνε ἀργὰ, γιατὶ στὸ ἐμπόριο πρέπει ἀπὸ παιδὶ ν' ἀρχίσῃ κανεὶς, φύλακα δὲ μὲ παίρνουν γιατὶ δὲν γίνεται νὰ μοῦ μιλοῦν μὲ τὸ σύ... καὶ ἐργοστάσιο πάλι, πρέπει νὰ ξέρω, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε.

— Λόγια χαμένα! Πάντα βρίσκετε δικαιολόγησιν! Ὁρίστε κύριε νὰ κόπτετε ξύλα.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, μὰ τήμερα καὶ οἱ ξυλοκόποι πεινοῦν.

— Οἱ ὀκνηροὶ τὰ 'λέν' αὐτά! Νὰ σᾶς προτείνῃ κανεὶς δὲν δέχεσθε. Ὁρίστε σὲ μένα νὰ κόπτετε ξύλα.

— Μάλιστα, δέχομαι...

— Καλὰ, νὰ ἰδοῦμε... ὡραῖα... θὰ ἰδοῦμε!

Ὁ Σκαρτζὼφ εὐθὺς μὲ κάποιαν χαιρεκακίαν ἔτριψε τὰ χέρια καὶ ἐφώναξε τὴν μαγείρισσαν.

— Νά, Ὄλγα—τῆς εἶπε—ὁδήγησε τὸν κύριον αὐτὸν στὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃ ξύλα

Ὁ ρακενδύτης ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἄτολμα ἠκολούθησε τὴν μαγείρισσαν. Ἀπὸ τὸ βάδισμά του ἐφαίνετο ὅτι ἐδέχθη νὰ κόψῃ ξύλα, ὄχι διότι ἐπεινοῦσε καὶ ἤθελε νὰ κερδίσῃ, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ἐντροπὴν, ὡς ἄνθρωπος ποῦ τὸν ἔπιασαν στὸ λόγο· Ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι εἶχε πολὺ ἀδυνατήσῃ ἀπὸ τὸ ρακί, ὅτι δὲν ἦτο καλὰ καὶ δὲν εἶχε τὸν παραμικρὸν πόθον νὰ ἐργασθῇ.

Ὁ Σκβαρτζὼφ μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐκεῖ ἀπὸ τὰ παράθυρα, ποῦ ἔβλεπαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐφαίνετο ἡ ξυλαποθήκη καὶ πᾶν ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὴν αὐλήν. Ἀπὸ τὸ παράθυρον ὁ Σκβαρτζὼφ εἶδε τὸν ρακενδύτην κατὶ τὴν μαγείρισσαν νὰ ἐξέλθουνἐκ τῆς ὀπισθίας εἰσόδου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ νὰ διευθυνθοῦνδιὰ τῆς βορβορώδους χιόνος εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἡ Ὄλγα ῥίπτουσα θυμωμένα βλέμματα ἐπὶ τοῦ συνοδίτου, ἤνοιξε τὴν ἀποθήκην καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν μὲ θυμόν

«Φαίνεται ἐμποδίσαμεν τὴν γυναῖκα νὰ πάρῃ τὸν καφέ της—ἐσκέφθη ὁ Σκαρτζώφ. Τί μοχθηρὸ πλάσμα!»

Ἀργότερα εἶδε πῶς ὁ ψευτοδάσκαλος καὶ ὁ ψευτοφοιτητὴς ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα κορμὸ καὶ στηρίξας μὲ τοὺς γρόνθους τὰ κόκκινά του μάγουλα, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἡ γυναῖκα ἔρριψεν εἰς τὰ πόδια του τὸν πέλεκυν ἔπτυσε μὲ κακίαν καὶ, ὡς ἐδείκνυον τὰ χείλη της, ἤρχισε νὰ βρίζῃ. Ὁ ρακενδύτης, χωρὶς προθυμίαν, ἔσυρεν ἕνα κομμάτι ξύλο, τὸ ἔβαλε μεταξὺ τῶν ποδῶν καὶ ἄτολμα τοῦ ἐκατάφερε μιὰν μὲ τὸν πέλεκυν. Τὸ ξύλον ἐταλαντεύθη καὶ ἔπεσε Ὁ ρακενδύτης τὸ ἐπῆρε, ἐθέρμανε μὲ τὴν πνοήν του τὰ παγωμένα του χέρια καὶ τοῦ ἔδωσε πάλιν μιὰ μὲ τόσην προσοχὴν, ὡσὰν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως κτυπήσῃ τὸ καλόσι ἢ τὰ δάκτυλά του. Τὸ ξύλον ἔπεσε πάλιν.

Ὁ θυμὸς τοῦ Σκβαρτζὼφ παρῆλθε καὶ ἠσθάνθη κάποιον πόνον καὶ ἐντροπὴν διότι ὑπεχρέωσε ἄνθρωπον καὶ κομαθημένον, μεθυσμένον καὶ, πιθανὸν, ἄρρωστον, νὰ κόψῃ ξύλα στὸ κρύο μέσα. «Αἴ, δὲν πειράζει...—ἐσκέφθη μετατραβὰς εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἐγὼ τὸ ἔκαμα γιὰ τὸ καλό του».

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Ὄλγα ἐπαρουσιάσθη καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ ξύλα ἐκόπησαν.

— Νὰ δός του πενῆντα καπίκια,— εἶπεν ὁ Σκβαρτζώφ.—Ἂν θέλῃ ἂς ἔρχεται νὰ κόπτῃ ξύλα κάθε πρωτομηνιά ... Δουλειὰ πάντα θὰ βρίσκεται.

(Τὴν Κυριακὴ τὸ τέλος)